

# О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6880

гр. София, 27.02.2025 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18  
състав**, в закрито заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златка Илиева**

като разгледа дело номер **3934** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Постъпила е молба вх. № 31733/25.11.2024г. от жалбоподателя за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като се иска намаляване на определеното юрисконсултско възнаграждение на ответника.

В депозиран писмен отговор, процесуалният представител на ответника е заявил становище за нейната неоснователност.

Подаденото искане е допустимо. Разгледано по същество е неоснователно, по следните съображения:

С Решение 19722 /12.10.2024г. по настоящото дело съдът е отхвърлил жалбата на ЕТ „МПИ- М. И.“, ЕИК:[ЕГН], против Ревизионен акт /РА/ №Р-22221321000070-091-002 от 29.09.2021 г., потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 10/ 04.01.2022 г., в частта му ,с която е доначислен данък добавена стойност /ДДС/ в размер на 38 820,94 лв. и лихва за забава в размер на 4 309,22 лв.

С оглед общия материален интерес 43 130,16 лв. (главница в размер на 38 820,94 лв. и лихва за просрочие върху същата в размер на 4 309,22 лв.), и съобразно разпоредбата на чл. 161 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. съдът е присъдил в полза на ответника разноски в размер на общо 12 301,23 лв. (дванадесет хиляди триста и един лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение, за процесуално представителство по адм. дело № 1986/2022 г. по описа на АССГ, адм. дело № 11141/2023 г. по описа на ВАС, както и тези сторени пред настоящата инстанция. Съдът е съобразил актуалната към приключване на устните състезания редакция на цитираната наредба, като взел предвид последователната практика на

ВАС в тази насока.

По отношение доводите за несъответствие на присъденото възнаграждение с предписанието на решение на СЕС по обединени дела C-94/2004 и C-202/2004:

В свое решение по дело C-438/22 СЕС посочва, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“

Настоящият състав намира, че решението на СЕС макар и да има задължителен характер за националният съд, не задължава същия да присъди възнаграждение за юрисконсулт под минимума, определен с НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./ . Съдът може да намали размера под минимума при определени предпоставки, които в случая не са налице. С разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК не се ограничава конкуренцията, в какъвто контекст е решението на СЕС, а напротив – същата определя размера за юрисконсултско възнаграждение като такова за адвокат съобразно материалния интерес по делото. Тази разпоредба нито е противоконституционна /така Решение № 10 на КС от 29.09.2016 г. по к.д. № 3/2016 г./, нито противоречи на цитираното решение на СЕС, отнасящо се до договорено между адвокат и клиент възнаграждение.

От друга страна, за да се определи дали възнаграждението е справедливо, следва да бъде изследвана действителната фактическа и правна сложност на делото, процесуалното поведение на юрисконсулта, извършените от него действия и др. В

тази връзка, с оглед материалния интерес по делото, фактическата и правна сложност на делото, продължителността на същото, даването на устни и писмени становища по доказателствените искания на жалбоподателя, ангажирането на доказателства, съдът намира, че възнаграждението за юрисконсулт, извършил посочените процесуални действия, в посочения в решението размер се явява съответно и справедливо.

По изложените съображения молбата на жалбоподателя за изменение на решението в частта относно разноските, се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град

### О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх. № 31733/25.11.2024г. на ЕТ „МПИ- М. И.”, ЕИК:[ЕГН] за изменение на Решение 19722 /12.10.2024г. по адм.д. 3934/2024г. по описа на АССТ в частта за разноските, като неоснователно.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138 АПК препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: